

E D I T U R A S C R I P T U M ®

Așteptarea

Aprecieri pentru această carte

„Am descoperit, citind *Așteptarea*, una dintre cele mai elocvente, emoționante și irezistibile povești adevărate pe care le-am citit vreodată. Începe cu un abuz îngrozitor comis împotriva unei școlărițe complet inocente, care ar fi putut să o condamne la o viață tragică. Dar Minka nu era o fată obișnuită. După ce a renunțat la copilul cu care s-a ales în urma abuzului suferit, ea a început să caute și să aștepte, vreme de câteva decenii, momentul despre care știa că trebuie să sosească cumva – momentul în care avea să își reîntâlnească în sfârșit fiica. Autoarele Cathy LaGrow și Cindy Coloma, cu ajutorul familiilor lor, au surprins într-un mod elocvent această poveste magnifică a tragediei învinse de dragoste, speranță și perseverență. Pe măsură ce întorc filele, majoritatea cititorilor vor descoperi, cum am descoperit și eu, că li se scurg pe obraji nu o dată lacrimile, dar își vor da seama și că le-a fost restabilită credința în umanitate și că inimile le-au devenit puțin mai ușoare“

HOMER HICKAM, cel mai bine vândut autor
în clasamentul întocmit de New York Times, cu cartea *Rocket Boys/October Sky*

„*Așteptarea* te va captiva. Este o puternică relatare despre dragoste și împlinire, povestită cu o grijă uimitoare pentru detalii și plină de poezie. Foarte rar am fost mișcat atât de profund de o carte.“

BILLY COFFEY, autorul romanelor *When Mockingbirds Sing* și *The Devil Walks in Mattingly*

„O poveste sfâșietoare, povestită magistral cu inima. Călătoria Minkăi iese la lumină în această lucrare frumoasă. Este o poveste care trebuie prețuită.“

LIS WIEHL, autor de succes și analist legal la FOX News

„*Așteptarea* este o poveste de viață zămislită dintr-o faptă îngrozitoare și dragostea unei mame. Minka alege binele fiicei sale, doar pentru a descoperi că familia este mai importantă decât și-ar fi putut imagina. Frumusețea acestei povești constă în faptul că relatează o viață obișnuită, și în același timp, o dragoste ieșită din comun. Fiind cineva care și-a întâlnit tatăl biologic la vârsta de douăzeci și opt de ani – și care a adoptat trei copii – nu mi-am putut reține lacrimile. Familiile se creează în diferite moduri, dar *Așteptarea* ne amintește că dragostea învinge durerea din suflet și că cea mai mică licărire de speranță poate conduce la rugăciuni ascultate. Recomand din suflet această carte!“

TRICIA GOYER, cel mai bine vândut autor din clasamentul făcut de *USA Today*, a scris peste patruzeci de cărți, printre care *Plain Faith: A True story of Tragedy, Loss and Leaving the Amish*.

„Coșmarul oricărei femei. Minunea oricărei mame... Captivanta poveste de familie a autoarei Cathy LaGrow își are rădăcinile în tăcere și rușine, unde durerea este negată și speranța este o rugăciune nerostită. *Așteptarea* este o mărturie provocatoare despre bunătatea și harul lui Dumnezeu față de o tânără fată traumatizată și o femeie care îmbătrânește plină de întrebări.“

Karen Spears Zacharias, autoarea romanului *Mother of Rain*

„O poveste incredibilă, care dovedește că Dumnezeu ne aude rugăciunile și câteodată ne împlinește dorințele inimilor. Printr-o proză poetică, venită din inimă, *Așteptarea* vă va emoționa în timp ce veți citi despre cea mai puțin probabilă reîntâlnire.“

TRAVIS THRASHER, autor de succes al cărților *Home Run* și *Never Let Go*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LAGROW, CATHY

Așteptarea: povestea adevărată a unui copil pierdut, a unei vieți trăite cu dor, și a miracolului unei mame care nu a renunțat niciodată / Cathy Lagrow și Cindy Coloma. - Oradea: Scriptum, 2017

ISBN 978-606-8712-37-6

I. Coloma, Cindy

821.111

Așteptarea

Povestea adevărată a unui copil pierdut,
a unei vieți trăite cu dor,
și a miracolului unei mame
care nu a renunțat niciodată

CATHY LAGROW
și Cindy Coloma

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
*The Waiting: The True Story of a Lost Child, a Lifetime of Longing,
and a Miracle for a Mother Who Never Gave Up*

© 2014, by Cathy LaGrow

Published with permission of Tyndale House Publishers, Inc.

ISBN 978-1-4143-9190-8

All Rights Reserved.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul

Așteptarea

de Cathy LaGrow

© 2017 Editura Scriptum®

str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor

Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428

E-mail: scriptum@scriptum.ro

Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.

Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, citatele biblice folosite sunt preluate din traducerea D. Cornilescu. Citatele preluate din alte traduceri sunt notate după cum urmează:
NTR – Noua Traducere a Bibliei; MSG – The Message; NLT – New Living Translation

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-606-8712-37-6

Tiparul executat în U.E.

Pentru Minka, cea care a așteptat

Prefață

Avusese doar fotografia, în toți acești ani. Bătrâna privise imaginea în alb negru de mii de ori în taină. Cunoștea pe din afară fiecare detaliu. Privirea îi era atrasă în primul rând de un bebeluș cu o față dulce, adormită. Și apoi se uita într-o parte, la o tânără mamă, cu mâinile împreunate așezate în poala unei rochii frumoase. Aceleași mâini, acum zbârcite și pătate de vârstă, țineau cu grijă prețioasa fotografie.

Oare a fost într-adevăr atât de tânără cândva?

Apartamentul ei curat era cufundat în liniște, ca de obicei, iar prin ferestrele deschise intra o briză caldă dinspre ocean. Dar liniștea nu mai era apăsătoare. În ultimele zile, spațiul acesta gol a fost umplut, la fel ca și inima ei.

Avea nouăzeci și patru de ani, era incontestabil bătrână. Și după tot acest timp, alături de toate celelalte lucruri care au fost restaurate, și scrisorile s-au întors la ea. Atât de multe pagini, sute, scrise de-a lungul anilor.

Trauma suferită cu atât de mult timp în urmă îi înțețoșa memoria, dar își amintea durerea exprimată în cuvinte – durerea și dragostea. Își amintea bine de ele. Îi fuseseră tovarăși credincioși timp de aproape optzeci de ani.

Degetele ei deformate atinseră paginile, și timpul începu să se dea înapoi.

Măinile i se opriră asupra unei scrisori care purta o semnătură diferită de a ei, o scrisoare pe care nu o mai văzuse vreodată. Aceasta era scrisă de scumpul pastor, mort demult, la fel ca toți ceilalți care erau menționați în acele scrisori.

Începu să citească, și cuvintele îi deschiseră ușa spre alte vremuri, spre un alt secol. Spre o altă zi de august, ca cea de azi, și totuși, total diferită...

**Bordul pentru misiuni în străinătate
Sinodul Episcopal Luteran din Iowa
și alte state**

BIROUL SECRETARULUI

Pastor W. F. KRAUSHAAR, M.A.

Aberdeen, Dakota de Sud

3 aprilie, 1929

Dragă doamnă

Am în adunare o nefericită fată care așteaptă să nască un copil la sfârșitul acestei luni. Am investigat cazul ei și sunt convins că a fost victima unui abuz mișelesc. Provine dintr-o familie bună și locuiește la rudele ei din Sioux City. Ați putea să o găzduiți și să o ajutați când îi vine sorocul? Familia ei nu este bogată, dar vor plăti prețul pe care îl practicați în mod obișnuit.

Trebuie să adaug, că familia ei dorește ca ea să nască departe, pentru că tatăl copilului este un criminal căutat de lege, dar fata pare mai degrabă dispusă să păstreze copilul, poate că dumneavoastră le puteți da cele mai bune sfaturi. Se găsesc cămine bune pentru astfel de copii? Desigur, ei ar prefera o familie luterană.

Aș aprecia mult un răspuns cât mai rapid.

Al dumneavoastră,
Pastor Kraushaar

PARTEA ÎNTÂI

Pierderea

Capitolul 1

AUGUST 1928

Cu patru ore și jumătate înainte ca viața să i se schimbe pentru totdeauna, Minka stătea într-o parcare prăfuită, răsucindu-și batista și dorindu-și ca familia ei să se grăbească. Dacă aveau să mai întârzie mult, ar fi fost gata să-și ridice fustele lungi până la glezne și să alerge tot drumul până acasă.

Tatăl ei vitreg, Honus, se sprijinea de marginea neagră a camionetei cu care familia transporta lapte, acoperind *D*-ul alb din inscripția *Sunnyside Diary*, cu mâinile băgate în buzunarele costumului de vară. Nu era încă amiază, dar aerul era greu și cald. În jurul lor, motoarele începeau să toarcă alene, în timp ce bărbații își porneau mașinile. Femeile își luau rămas-bun unele de la altele și își adunau copiii înainte de a urca în mașini.

Sora Minkăi, Jane, și mama ei se aflau încă pe treptele circulare de cărămidă ale Bisericii Luterane Sion, și discutau cu prietenii. În orice altă duminică și Minka ar fi întârziat, participând la discuții, dacă s-ar fi simțit suficient de îndrăzneată, și vorbind orice limbă era nevoie – engleză, germană sau olandeză. Congregația, formată în mare parte din imigranți, votase în sfârșit, în urmă cu zece luni, să își țină toate serviciile și ședințele în engleză, dar o dată ce ieșeau afară, limbile materne ale oamenilor se dezlegau.

Astăzi Minka s-a foit pe tot parcursul serviciului din biserică. Abia aștepta să ajungă acasă.

Minka DeYoung avea șaisprezece ani, era mai înaltă decât majoritatea fetelor de vârsta ei și subțirică și dreaptă ca o trestie. Părul ei frumos, șaten, era tuns în formă de bob lejer și prins într-o parte cu o panglică ondulată. Avea o privire vioaie și inteligentă, deși deseori își pleca sfioasă capul și, la fel ca toți oamenii care se luptă cu timiditatea, avea obiceiul de a sta foarte liniștită în public. Minka știa că nasul și urechile îi erau prea mari în comparație cu fața și nu realiza că pomeții delicați erau foarte frumoși. Avea mereu grijă să nu atragă atenția asupra mâinilor ei, care se deformată mai demult.

Honus își dăduse jos pălăria și, în loc să-și facă vânt cu ea, o ținea în amândouă mâinile privind chiorâș la cerul de un albastru pal, și uitându-se după un sturz care fâlfăia din aripi deasupra turnului bisericii.

Minka aruncă o privire spre biserică. Mama ei ajunsese la baza scârilor, dar Jane încă discuta de zor cu cea mai bună prietenă a ei, Jette, aplecându-se spre ea și zâmbind. Minka își dorea ca ele să se grăbească.

În după amiaza aceasta avea loc evenimentul pe care îl aștepta și la care se gândea de câteva săptămâni: picnicul organizat de clasa ei de cusut la Lacul Scatterwood. Acasă, pe un umerăș, o aștepta o rochie nouă, proaspăt călcată. Își va pune bijuteriile asortate și își va coafa din nou părul, și apoi, cel puțin preț de câteva ore, va fi o adolescentă normală, nu o muncitoare cu normă întreagă care își împarte timpul între lăptăria familiei și fabrica de împachetat carne.

Dar Minka nu putea face nimic din toate acestea atâta timp cât mama ei și Jane *nu se grăbeau*.

Puțin mai încolo, trecea o mașină în care se afla un bancher de la Banca Națională. Era de un albastru închis superb, și suficient de bine lustruită pentru a oglindi copacii. Ochii Minkăi o urmăreau. Îi plăceau lucrurile frumoase, chiar dacă nu erau ale ei.

Honus îl salută dând din cap pe bancherul de la volan. Bărbatul îi întoarse gestul.

— Asta e un Ford, din alea noi, numit Modelul A, îi spuse Honus Minkăi.

— Sunt mai bune decât Tin Lizzie*? întrebă Minka. De obicei reușea să-și stăpânească toate întrebările care îi veneau în minte când vorbeau adulții – fusese educată să aibă maniere desăvârșite, până la urmă – dar emoția generată de picnic o făcea să uite regulile de comportament pe care trebuia să le respecte în prezența tatălui său vitreg.

— *Să zice că merg bine... că nu scutură așa tare. Sunt rapide. Dar îs și... scumpe, cred. Ca și mama Minkăi, Jennie, care pornise spre America numai cu mai puțin de un an înainte de a se naște Minka, și Honus emigrase din Olanda. Avea să vorbească toată viața cu un puternic accent olandez.*

Priviră cum mașina o luă pe Strada Jay și apoi dispăru. Atât de multe lucruri s-au schimbat în deceniul care se scursese de la sfârșitul Marelui Război! De cealaltă parte a clădirii bisericii mai exista încă un stâlp de care se legau caii, și câțiva fermieri încă veneau la biserică într-o căruță trasă de cai. Minka își amintea de vremea în care acesta era singurul mijloc de transport pe care îl aveau *toți*.

În urmă cu câțiva ani, ea și frații ei fuseseră pentru prima oară să vadă un film. În timp ce priveau cum oamenii și peisajele se mișcau în tăcere pe ecranul de pânză, ea a rămas cu gura căscată până când i s-a uscat limba și a durut-o gâtul la următoarea înghițitură. Jane și John, întotdeauna gata să-și tachineze sora, nici măcar nu au cotit-o. Și ei priveau cu ochii holbați.

Fiecare lună părea să aducă cu ea o noutate. Majoritatea caselor din Aberdeen, Dakota de Sud, se lăudau acum cu becuri electrice în interior și câteva aveau și o cutie mecanică ultramodernă pentru păstrarea alimentelor la rece, ceea ce era o îmbunătățire față de pivniță, în condițiile în care substanțele chimice folosite pentru răcire nu intrau în contact cu pielea. Existau radiouri în sufragerii și fuste care se terminau cu îndrăzneală la mai mult de treizeci de centimetri de pământ.

Casa lui Honus avea baie în interior, un lux cu care Minka și familia ei s-au obișnuit repede – și cu recunoștință. Înainte să se mute la el,

* Mașină marca Ford, Model T, prima mașină ieșită pe piață la un preț accesibil pentru clasa de mijloc americană. (N.tr.)

locuiseră timp de doisprezece ani la ferma Unchiului din preerie, unde Jennie lucrase ca menajeră și condițiile erau mai primitive. În urmă cu trei ani, când Unchiul a ieșit la pensie, a apărut Honus Vander Zee, și la scurtă vreme, fără surle și trâmbițe, Jennie s-a căsătorit.

Căsătoria le-a oferit copiilor lui Jennie un cămin stabil, dar i-a și dezrădăcinat, luându-i din singurul cămin pe care îl cunoscuseră vreodată. Honus își deschidea o lăptărie și avea nevoie de muncitori puternici, și era de părere că liceul este „pentru aceia dintre copiii de la oraș care nu au nimic de făcut.“ De îndată ce unul dintre copiii DeYoung împlinea paisprezece ani, el era pus la muncă și devenea mulgător de vaci cu normă întreagă. Fratele mai mare al Minkăi, John, a scăpat repede, înrolându-se în marină.

În parcare, Honus își dresе glasul.

— Va fi o zi călduroasă. Își privi pălăria, și o mută dintr-o mână într-alta. Poate mai călduroasă decât ieri.

— Da, domnule. Minka își îndepărtă brațele de pe lângă trup. Nu dorea să înceapă să transpire în rochia de biserică. În timpul predicii, sala fremătase ca o mare de evantaie de hârtie, și Minka se tot foise pe banca tare de lemn, gândindu-se la rochia cea nouă, la lacul care îi aștepta, la orele de libertate care îi stăteau în față. Nu putu să reziste fără a deschide subiectul.

— Poate că va fi mai răcoare lângă lac în după amiaza asta. La picnic.

— Ja, poate.

Minka nu știa că mama ei îl convinsese să o lase să meargă. Honus nu se căsătorise până la vârsta de aproape treizeci și cinci de ani și femeile tinere erau un mister pentru el. Crescut în Europa, își însușise atitudinile austere ale unui alt secol față de copii, muncă și răsplată. Din perspectiva lui, datoria era mai importantă decât plăcerea – și la fermă erau foarte multe lucruri de făcut în fiecare zi. Orice minut petrecut în altă parte genera muncă ce trebuia recuperată.

Câteodată, în serile calde de sâmbătă, după ce termina cu treburile, Honus se proptea de tocul ușii de la bucătărie și spunea în felul lui liniștit:

— Hai să mergem la o plimbare.

Pentru că ora de culcare sosea devreme la lăptărie, nu era timp suficient pentru înprospătarea ținutei sau pentru schimbarea hainelor de lucru. Minka și Jane urcau în camioneta sufocantă cu care duceau laptele și Honus le ducea pe ele și pe Jennie la magazinul de înghețată din oraș. După ce cumpăra un milk-shake de malț într-o cutiuță de metal și cerea patru paie de hârtie, Honus aducea totul la camionetă și împărțeau băutura. După ce toți aveau un număr egal de înghițituri și ultima picătură de milk-shake dispărea, Honus returna cutiuța și plecau acasă. Pentru el, o astfel de tratație modestă – probabil mult mai mult decât primise el când fusese copil – era suficient.

În timp ce pâlcuri de oameni din adunare se îndreptau spre mașini, Minka zări câteva fete din grupul de cusut. Își privi prietenele făcându-și cu mâna înainte de a urca în mașină.

Din cealaltă parte a parcurii, Minka auzi o fată pe nume Dorothy strigându-i unei prietene, Clara.

— Venim să te luăm peste o oră! Apoi Dorothy trânti ușa Modelului T al cărui motor duduia deja.

Minka strânse pumnii și trase adânc aer în piept. Privirile i se îndreptară spre mama ei și spre Jane, care încă nu se clintiseră din loc, apoi privi din nou la Honus, care încă se sprijinea mulțumit de camioneta de lapte. De obicei nu erau permise întârzierile; în ciuda predicilor pastorului Kraushaar despre Sabat, erau treburi de făcut în fiecare zi din săptămână. Dar Honus o privi fără interes pe Minka, zdrobindu-i speranța că le va chema pe mama și pe sora ei de pe treptele bisericii.

Deși fiecare zi din viața ei și-o petrecea muncind din greu, munca nu a deranjat-o niciodată pe Minka. Trupul ei osos dădea dovadă de o rezistență fizică surprinzătoare. De multe ori, cu cât muncea mai mult, cu atât se simțea mai înviorată. Știa că darurile ei naturale erau de ordin fizic, și era mândră de ele. Poate că nu putea să lumineze o încăpere doar prin faptul că intra în ea, cum o făcea Jane, dar putea să muncească și să realizeze la fel de multe ca toți cei pe care îi cunoștea, inclusiv adulții.

Faptul că nu putea să-și continue studiile o rodea spiritual pe Minka. Crescuse în sărăcie, dar fusese educată să se respecte pe sine. Chiar copil fiind, când alerga desculță vara prin praful de la ferma care

nu-i aparținea familiei sale, o făcea cu un sentiment de demnitate, simțindu-se la fel de valoroasă și de capabilă ca orice altă fată. Acum, la șaisprezece ani, Minka se simțea rușinată. Dacă mulsul vacilor era singurul lucru pentru care era bună – dacă tot ce vor vedea vreodată oamenii care se vor uita la ea avea să fie o lăptăreasă needucată?

Picnicul din această după amiază îi va permite din nou să se simtă „la fel de bună ca“. Inima îi bătea cu putere, parțial din cauza nervilor, parțial din cauza emoțiilor. Poate că dacă mama ei și Honus ar vedea că ieșirea ei de astăzi nu îi afectează munca, atunci i-ar permite să aibă și alte aventuri ocazionale pe viitor.

În sfârșit, iat-o pe Jane venind din cealaltă parte a câmpului. O ținea de braț pe mama ei și se apleca spre ea, chicotind. Jennie zâmbea. Se mișcau încet în căldura apăsătoare. Minka ar fi vrut să poată să tragă de ele. Se întoarse și deschise ușa din spate a camionetei. Mânerul de metal era fierbinte la atingere, și balamalele scârțâiau. În timp ce urcă, se lovi la genunchi de o ladă de lemn ce ținea loc de banchetă și batista îi căzu pe podeaua de metal. Strânsese cu atâta neliniște în mână bucata de pânză, încât aceasta arăta ca gâtul răsucit al unui pui de găină.

Minka stătea în fața oglinzii din dormitorul mamei sale, încercând mai multe lăntișoare. În ciuda copilăriei petrecute la o fermă primitivă, întotdeauna îi plăcuseră bijuteriile frumoase. Jennie își cumpărase în urmă cu mulți ani câteva accesorii simple din Olanda, și Minka defilase deseori prin casa Unchiului purtând toate lăntișoarele pe care le putea găsi, toate atârându-i la gât în același timp. Jane și John o porecliseră „Țiganca“.

Dar astăzi Jane nu îi mai dădea nicio poreclă surorii sale. Sora mai mică a Minkăi încercase să nu pară bosumflată de când ajunseseră acasă de la biserică. Surorile împărtășiseră aproape întotdeauna o asemenea emoție, de care aveau parte atât de rar în viețile lor; cu o seară înainte, Jane se oferise să o ajute pe Minka să facă prăjituri pentru marele eveniment.

Dar Jane era „copilașul“ fermecător al familiei, nefiind obișnuită să rămână în umbră, și acum îi venea greu să împărtășească bucuria surorii sale. Rochia cea nouă a Minkăi era cea mai bună haină din dulapul lor comun. Doar Minka mergea la picnic. Jane pășea apăsător și o grimasă îi apăru pe buzele frumoase în timp ce se îmbrăca cu hainele ei de lucru și se pregătea pentru o după-amiază obișnuită de muncă.

Clasa de cusut de peste vară era formată din fete de la Biserica Luterană Sion. Deși vitrinele magazinelor erau acum pline de bunuri finisate, de la haine gata făcute până la conserve și produse cosmetice, cusutul era încă una din competențele pe care fiecare viitoare soție trebuia să le aibă. Ca majoritatea fermierilor, cei din familia Vander Zee creșteau animale, își cultivau și conservau mâncarea, efectuau reparațiile mecanice necesare și își făceau singuri haine și săpun.

Jennie cosea cu măiestrie și ar fi fost o profesoară excelentă dacă ar fi avut timp de asta, dar era prea ocupată cu treburile gospodăriei. Așa că Minka mergea la școala de cusut, unde a dat dovadă de o creativitate înnăscută și de rapiditate, calități care o surprindeau și o mulțumeau. Ea reușea să realizeze cele mai perfecte cusături dintre toate fetele – și o auzise pe profesoara ei laudându-i munca față de Jennie. Minka iubea senzația pe care o ai când ții o bucată de material nou în mână. Uneori, în timp ce își făcea treburile sau era în mașină, visa cu ochii deschiși la mătăsuri scumpe și colorate, care se revărsau în valuri asupra umerilor ei și se culcau perfect pe șoldurile ei slăbuțe.

Pentru această primă rochie, Minka alesese un model modern, cu talie joasă, dintr-un bumbac verde cu alb. Nu se putuse abține să nu adauge și un element decorativ: un măr și o frunză, decupați dintr-o stofă de culoare contrastantă și aplicați pe sub umărul stâng. În comparație cu acest stil proaspăt, chiar și cea mai bună rochie de biserică părea demodată.

În timp ce Minka își închidea la spate un șirag de mărgele, Jennie intră pe ușă. Își acoperi gura cu mâna când își privi fiica, copilul ei cel mai tăcut și mai muncitor. Oglinda reflecta femeia în care Minka avea să se transforme în curând.

— Je ziet er moor uit, șopti ea. *Ești atât de frumoasă.* Apoi, mai tare: *Ești o croitorească talentată, Minnie.*

Minka savură complimentele. De când era mică, frumoasa ei soră fusese întotdeauna în centrul atenției. Minka se simțea cea mai fericită în afara luminii reflectoarelor, dar câteodată, când o vedea pe Jane aruncându-se în brațele mamei, își dorea să facă la fel. Într-o casă caracterizată de buna-cuviință olandeză, complimentele erau puține și de atingerea fizică aveau parte doar cei care o cereau. Minka era prea timidă – și prea încăpățânată – pentru a cere ceva.

— Fin după tine aici? întrebă Jennie, traversând camera pentru a lua salopeta Minkăi de pe marginea patului.

— Da, mamă. Minka își apăsă vârfulurile părului. Îl umezise în baie și încercase să facă niște bucle cu degetul, dar se uscaser prea repede din cauza căldurii și acum arăta ciufulit. Probabil că și celelalte fete aveau astăzi aceeași problemă.

— Și fei fi înapoi la ora mulșului, ja? Mulșul începea la ora cinci la *ambele* capete ale zilei, și ugerile pline ale vacilor nu puteau aștepta, cu picnic sau fără picnic.

— Da, mamă, așa au spus.

Jennie se aplecă și șterse vârfulurile pantofilor Minkăi, apoi îi așeză în fața ei, pentru ca Minka să-i poată încălța. Pantofii greoi de piele îi vor face picioarele să transpire, dar trebuia să se mulțumească cu ei. Nu se găseau pantofi Mary Janes destul de mari pentru Minka. Copiii lui Jennie moșteniseră niște gene care îi făceau să crească prea mult, dintr-o ramură necunoscută a arborelui lor genealgic – John avea peste 1.80 m, fiind mult mai înalt decât fusese tatăl său. Și în timp ce majoritatea fetelor purtau numerele 36-37 la picior, picioarele Minkăi erau de două ori mai mari.

Și mâinile Minkăi erau mari, deși nu acesta era motivul pentru care făcea eforturi să și le ascundă. Cel mai mult o deranja faptul că erau deformate. Orele petrecute zilnic la mulș își spusese cuvântul, dar problema cea mai mare cu ele era de pe vremea când era încă destul de mică. La Unchiul, de nevoie, copiii erau puși la muncă de îndată ce învățau să umble. John ajuta la munca câmpului și la îngrijirea cailor, în timp ce Jane prefera să se țină de fusta mamei, făcând treburi împreună cu aceasta. Fiind cea mai mare și mai puternică dintre fete, Minkăi îi revenea cea mai grea muncă din gospodărie. Ea căra găleți de apă, muta grămezi de nutreț pentru